

ГНОСЕОЛОГИЯ: ПОЗНАНИЕ МИРА, ЧЕЛОВЕКА И ОБЩЕСТВА

Докл. – Ткаченко Ю., И-21
Науч. рук. – доц. Еременко И.В.

- Познание - базовая потребность человека, которая вывела наших далёких предков из тьмы дикости и варварства на путь цивилизации и прогресса.
- Что важнее в познании – чувственное или рациональное познание? Две крайности: эмпиризм и рационализм.
- Познание и истина. Не следует думать, как некоторые, что всё относительно, у каждого своя истина, все всегда и по-своему правы и т.п.
- Абстрактной истины не бывает. Она всегда «приписана» к определённому месту и времени. Критерием истины не может быть публичное или всеобщее признание. Она не устанавливается голосованием. Истина поначалу является достоянием либо одного человека, либо небольшого круга единомышленников, но рано или поздно находит путь к головам большинства людей.
- Отождествление полезности и истинности. Иногда полезна ложь: во спасение, иногда умирающему говорят о его скором выздоровлении.
- Возникновение науки, как не только идеи и знания, но и как определённого социального института, состоящего из научных учреждений, центров и отношений между людьми.
- Особенности познания общественных явлений, через противопоставление общего (повторяющегося) единичному (неповторимому, уникальному). Нет и не может быть абсолютно тождественных вещей (даже две капли воды).
- Естествознание и общество знание. Первое осваивает мир лишь объектными (как вещь) образом: через разум.

В общество знании не возможны предсказания. Их пересекает здесь влияние (положительное или отрицательное) предсказание на предсказанное событие (легенда о Эдипе).

АПОРІЇ ЗЕНОНА

Доп. – Дзюба О., ПМ -21
Наук. кер. – доц. Артюх В.О.

Апорії, або парадокси Зенона Елейського (490 - 430р. До н.е.), учня Парменіда, ставлять філософів у глухий кут протягом майже двох тисяч років. Зенон не створив нового вчення, але не задарма отримав ім'я „батька” діалектики, як мистецтва захисту або спростування якогось тезису в ході суперечки. В його парадоксах підіймаються питання співвідношення руху і спокою, скінченого та нескінченого, перервного та неперервного.

Але зацікавленість апоріями Зенона пояснюються ще й їх дотепною та парадоксальною формою. Логіка його мислення приводить нас до висновків, що заперечують досвід.

Відомо, що у Зенона було 45 апорій, але ми знаємо лише 9. Та навіть ці 9 апорій дійшли до нас від інших авторів, тобто ми не знаємо як формулював їх сам Зенон. Відомі нам парадокси можна поділити на 4 групи:

- Апорії, що торкаються проблем множин та множинності взагалі
- Апорії, що торкаються руху та відображенню руху в формальній логіці
- Апорії про простора проблеми відображення простору в формальній логіці
- Апорія про проблематику математичного сумування нескінченної кількості нульових величин.

Апорії, що доводять неістинність руху в сфері розуму:

Дихотомія

„Для того, щоб тілу дійти до точки, йому потрібно дістатися до середини відрізка, що відділяє його від точки. А щоб